

Đôi dòng kỷ niệm về *Từ Bộ Hiếu*

Trần giác Hoa

Tôi học với Hiếu bốn năm ở trường Công Chánh nhưng chúng tôi không hề biết gốc gác nhà cửa của nhau. Chúng tôi rất hợp tính, thân thiết lắm, ngày nào cũng vui đùa cùng nhau. Hiếu người tầm thước, gân guốc rắn rỏi, mũi cao mắt sáng, tóc rậm đen xòa ngang trán.

Anh sinh tại Huế, tốt nghiệp khóa 7 KSCC và Doctor of Science in Engineering, tại Grenoble-France. Anh rất giàu tình bác ái, đã từng xung phong sang làm việc nhiều năm cho dân nghèo bên Nam Phi. Cuộc đời anh đã tô một điểm son trong trang sử tình nhân loại. Giờ đây, anh đã vĩnh viễn ra đi. Tôi xin phép ghi lại đôi hàng kỷ niệm về anh, thườ còn đi học Công Chánh để chia sẻ cùng quý Ái Hữu.

Hiếu ơi! Tao còn nhớ những chiều tan học, mày cùng tao, Tâm, Sến và Bê đánh bóng chuyền cho đến khi trời tắt nắng, vào sau trường tắm mát rồi hai đứa leo cây phượng vĩ ở cửa trường ngồi đong đưa hóng gió. Hai đứa mình tình nghịch nhất trường. Có lần bà chị tao bị suyễn, cần ăn tắc kè cho khỏi bệnh, mày leo lên cây đuổi mấy chú tắc kè ra đầu cành rồi rung mạnh cho nó rớt xuống đất. Tao ở dưới chụp đuổi tắc kè đút vào ống bơ mang về cho chị. Sao cây phượng nhiều tắc kè thế! Bắt hoài không hết. Một hôm, mày đang trèo trên cây bỗng nhảy tụt xuống, miệng la to: “Rắn”. Cùng lúc đó, một con rắn bự từ trên cây cao cũng rơi xuống theo mày, nó trườn vào dưới nền xi măng của trường Công Chánh. Hai đứa hề hụi vác đá lấp cửa hang rồi đổ nước sôi vào trong. Chẳng biết rắn có chết chưa, song mệt quá đành nghỉ! Mày cười toe bảo tao: “Ông đéch chơi cái trò bắt tắc kè tranh của rắn nữa!” Một hôm mày lái xe “Bình Bịch BMW” của ông già đến trường, bảo tao: “Lên đây, tao cho mày đi hóng gió xa lộ và xem thiên hạ tình tự ướ át”. Tao đáp: “Xem làm chó gì!” Mày năn nỉ: “Tao có trò chơi này hay lắm! Lên đi” Tao đành phải

leo lên xe. Mày lái thẳng ra xa lộ. Lúc này Sài Gòn Thủy Cục bắt đầu xây ống dẫn nước về Đô Thành, phía Tây của xa lộ Biên Hòa chắt đầy những ống cái xi măng. Mày đổi tay lái cho tao: “Lái gần đến cái ống cống kia rồi dừng lại, để máy nổ, ngồi yên trên xe chờ tao.” “Tuân lệnh!” Mày chạy tọt vào gần miệng ống hét to: “Cô em ơi! Thằng đó nói dóc! Hôm qua nó nằm trong ống bên kia với một con bé văm lắm.” Nói xong mày vùng chạy lên xe, bảo tao: “Dọt lẹ” Gã tình nhân giận quá, vác đá ném theo. Mày cười ha hả rất là khả ố! Mày còn chơi vài cú độc đáo hơn thế nữa, mình biết với nhau, tao chẳng nên kể ra đây làm gì.

Hiếu vui tính, cởi mở, hay giúp đỡ bạn bè, rất điềm đạm, không bao giờ nóng giận với ai cả. Tuy nghịch ngợm phá phách nhưng Hiếu khôn ngoan và suy nghĩ thận trọng không ai bằng. Tôi xin kể hai câu chuyện ngắn để các bạn cùng lớp hiểu thêm về Hiếu.

Hè năm 67, thầy Danh đang dạy Trung Đẳng Công Chánh, thầy tổ chức trại hè liên trường ở bãi sau Vũng Tàu. Hôm đó chưa tới 6 giờ sáng, trời còn tờ mờ, Hiếu cùng tôi đi bộ ven biển. Bỗng hai đứa trông thấy một xác người nổi nhấp nhô ngoài khơi. Tôi vùng chạy xuống nước định bơi ra. Hiếu chạy theo nắm tay tôi lại: “Thằng ngốc, chạy lên kiếm phao, tao ra với mày” Tôi vừa tìm được phao đã có hai người khác bơi giỏi đưa phao ra vớt nạn nhân vào. Hiếu bảo tôi: “Thằng chết đuổi nó dám bơi xa bờ như vậy tất có bản lĩnh, phải có gì lạ nó mới chết. Mày tay không ra đây cũng chết theo nó thôi.” Ba năm sau, tôi và thằng cháu đang nằm phơi nắng trên bãi biển gần chỗ cũ, chợt thấy cháu vùng chạy xuống nước, miệng thét: “Có đứa cầu cứu” Chợt nhớ lời Hiếu, tôi chạy vội lên giựt phất cái phao của bà cho thuê, phóng xuống nước bơi ra. Cháu tôi tuy bơi giỏi song đang lúng túng, không xóc